

De ziekte staat tijdelijk

Cees Leonard, medewerker van het Leer- en Innovatiecentrum in Breda, leeft elke dag met het idee dat zijn kanker weer kan terugkomen. Toch blijft hij ook de zonnige kant van het leven zien. Momenteel is hij weer af en toe aanwezig bij Avans.

MARTJE KUIPERS

Beenmergkanker was de diagnose die Cees Leonard (53) in 2004 met Pasen te horen kreeg. En nog een agressieve vorm ook. De schok was groot. 'Ik was nog nooit ziek geweest, had nog nooit een ziekenhuis van binnen gezien en zelfs geen griepje had me ooit geveld.'

Inmiddels is het vijf jaar later en is Leonard bezig het statistisch overlevingsgemiddelde van de Ziekte van Kahler, de vorm van beenmergkanker die hij heeft, op te rekken. Hij kent het medische circus inmiddels beter dan hem lief is. Na diverse intensieve chemokuren en een stamceltransplantatie slaapt de kanker nu, maar hij gaat nooit meer weg. Inmiddels loopt Leonard weer één middag in de week door het schoolgebouw. Zijn relatie met de hogeschool gaat terug tot 1986, toen hij begon als docent bij één van de voorlopers van Avans, de HTS in Breda. Naar eigen zeggen maakte hij de mooiste tijden mee op de hogeschool. 'We waren echt aan het opbouwen. De verschillende fusies maakten daar onderdeel van uit.' Leonard straalt als hij over zijn werk vertelt. Het is voor hem een uitdaging om als ICT-man een schakel te zijn tussen onderwijs en techniek.

Toen de Ziekte van Kahler zich al in het beginstadium openbaarde, beet hij zich vast in de remedie die er tegen de kanker leek te zijn. Hij on-

waarbij de stamcellen uit zijn bloed gehaald werden en zijn lijf volgegoten werd met gif om de kankercellen te vernietigen. Daarna kreeg hij zijn gezonde stamcellen terug, zodat die zichzelf weer konden vermeerderen. Leonard viel kilo's af, werd kaal, vreesde af en toe dat hij eraan onderdoor zou gaan, maar herstelde. 'Ik werkte volop, ging op wintersport, reed op de motor. Ik was ervan overtuigd dat ik gewonnen had. Dat ik de eerste was die de ziekte van Kahler had weerstaan.' In 2007, net voor kerst, kwam de domper. De ziekte was terug. Na een extreem allergische reac-

'Ik was ervan overtuigd dat ik de eerste was die de ziekte van Kahler had weerstaan'

tie moest Leonard stoppen met de medicatie die werd voorgeschreven. 'Velcade, zoals dat middel heet, is volgens doktoren een wondermiddel. Alleen bij mij was het dat niet.' Na het afbreken van de behandeling bleek Leonard een ernstige vorm van polyneuropathie te hebben. Deze aandoening aan de zenuwen van de armen en benen zorgt ervoor dat spieren en gevoel niet meer naar behoren functioneren. Inmiddels zijn de zenuwen zodanig aangetast dat tweehonderd meter

ten kan niet, dan wordt het lijf te stram. 'Afscheid van een oude liefde' staat te lezen op de blog van Leonard. Helaas zit het er niet meer in om op de motor te rijden, dus het racemonster staat te koop. 'We willen een fiets aanschaffen, zodat we er toch met z'n tweeën op uit kunnen.'

Hij is een snelheidsduivel. Skiën, motorrijden, autorijden, alles wat snel gaat, is mooi. Veel van die dingen kan hij niet meer. 'Je moet steeds weer een stukje afgeven. Maar ik zie ook nog de leuke dingen, hoewel dat in golfbewegingen voorbij komt.'

De wekelijkse middag die hij tegenwoordig bij het Leer- en Innovatiecentrum in Breda aanwezig is, zorgt ervoor dat hij blijft. 'Het is meer therapeutisch werk en ik doe wat kleine projecten, maar ik ben in elk geval bezig. Ik kan de kennis, het werk en de mensen niet missen.'

De manier waarop mensen op zijn ziekte reageren wisselt, maar de reactie van de meeste collega's vindt Leonard hartverwarmend. 'Ik ben gelijk heel open geweest over mijn ziekte. Heb helemaal in het begin al een mail rondgestuurd, waarin stond wat ik had, wat de behandeling was en hoe ik me erbij voelde. Sommige mensen proberen het weg te duwen, want die zien dan niets aan je, maar meestal krijg ik goede reacties. Als je zelf open bent, zijn anderen dat ook.'

De mens heeft van nature een soort

zo weinig mogelijk na te denken over het mogelijk verloop van zijn ziekte. 'Ik ben in staat alles even te parkeren. Het zwaard van Damocles hangt nu eenmaal boven mijn hoofd, maar ik probeer het voor me uit te schuiven.'

Het is een cliché, maar de Brabander kan vooral genieten van het gewone leven. 'Geen verre reizen of gekke dingen, maar gewoon zoals met Pasen rondom de tafel zitten met mijn vrouw en kinderen. Dat is geluk. Lekker eten, flesje wijn en vooral samen tijd doorbrengen.'

De weblog van Cees Leonard:
cees-cees.blogspot.nl

Wat is de ziekte van Kahler?

De ziekte van Kahler is een vorm van beenmergkanker. Er is sprake van een kwaadaardige woekering van de plasmacellen in het beenmerg. Normaal gesproken produceren plasmacellen antistoffen, ook wel afweeriwitten genoemd. Deze antistoffen zijn betrokken bij de afweer van het lichaam tegen onder andere virussen en bacteriën. Bij de ziekte van Kahler werkt dit niet goed meer. Er zijn in Nederland ongeveer achthonderd nieuwe patiënten per jaar.

geparkeerd

FOTO: BEELD/ELD/WILFRIED SCHOUTES

LIC-medewerker Cees Leonard geniet vooral van het gewone leven. 'Geen gekke dingen, maar tijd doorbrengen met mijn vrouw en kinderen.'